

нѣщо. Дохождаше нѣкога при мене и безъ да козирува, безъ да стои мирно, усмихваше се, гледаше ме като дете съ синитѣ си очи и казваше:

— Господинъ капетанъ! (А пъкъ азъ не бѣхъ дори и поручикъ). Господинъ капетанъ, ке те моламъ да ме пущишъ до дома. Сакамъ да видимъ децата. Я па ке си додамъ!

Разбирамъ, че проси отпуска.

— Добре, Живко,—казвамъ, — ще те пусна.

— Да си живъ,—усмихва се той, прави едно турско темане, обръща се и безшумно, като сѣнка, си отива.

Следъ като веднѣжъ Живко бѣше заловенъ, че бѣше заспалъ на поста си, и му бѣха взели пушката, една невинна случка споредъ него, и затова, на заплашванията на Ефремъ старшията, че ще бжде даденъ подъ сждъ и застрелянъ, той гледаше като на шега, отъ тогава насетне той наистина не бѣше даденъ подъ сждъ, но му потърсихме по-лека работа. Той стана сега почти несмѣняемъ часовой при вратата на заставата — голѣма турска порта при която, ако часовоятъ не бѣше нуженъ, то все пакъ бѣше нѣщо внушително. И Живко тѣй свикна съ новата си служба, че се съвзе, съживи се, даваше си понѣкога доста воинственъ видъ, макаръ и въ тия случаи да засукваше нагоре само единия си мустакъ, а другиятъ оставяше да виси надолу.